

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.212 van 22 september 2003
in de zaak A. 105.527/IX-2887.**

In zake : de VZW NATUUR 2000,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. LEYSSENS,
kantoor houdende te BRASSCHAAT,
Bredabaan 985

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. LAMBERT,
kantoor houdende te OOSTENDE,
Batterijstraat 16.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW NATUUR 2000, Vlaamse Jeugdbond voor Natuurstudie en Milieubehoud, afgekort "N2000", op 5 juni 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 april 2001 van de Vlaamse minister van Jeugd om haar geen subsidies te verlenen voor het jaar 2001 en 2002;

Gelet op het arrest nr. 99.302 van 1 oktober 2001 waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend op 7 november 2001 door de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 mei 2003;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LEYSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat G. LAMBERT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak zijn samengevat in het arrest nr. 99.302, van 1 oktober 2001;

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet-ontvankelijk is gelet op de aard van de aangevochten beslissing, aangezien de nietigverklaring wordt gevorderd van een beslissing omtrent het al dan niet toekennen van een subjectief recht; dat volgens haar immers vaststaat dat de verzoekende partij erkend was in 2000 maar daarna niet meer, zodat toepassing diende te worden gemaakt van artikel 32bis van het decreet van 12 mei 1998, volgens hetwelk zij in beginsel subsidies dient te ontvangen, behoudens de twee gevallen waarin het decreet

voorziet en voor zover men verder aan het decreet voldoet, buiten de bijzondere erkenningsvoorwaarden; dat de toetsing van de werkelijkheid van de twee uitzonderingen volgens de verwerende partij niet toekomt aan de administratieve rechter doch aan de gewone hoven en rechtbanken;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij hierop antwoordt dat het wel degelijk gaat om een objectief beroep, aangezien zij enkel wenst dat toepassing wordt gemaakt van artikel 32bis van het decreet van 12 mei 1998 en dat een discretionair appreciatierecht bestaat wat betreft de toepassing van de twee uitsluitingsgronden; dat volgens haar, aangezien de overheid zich voor de weigeringsbeslissing op één van die uitsluitingsgronden beriep, zij precies die beleidsvrijheid heeft uitgeoefend;

2.1.3. Overwegende dat luidens artikel 32bis, § 1, van het decreet van 12 mei 1998, zoals het gold toen de bestreden beslissing werd genomen, de op 31 december 2000 op basis van het decreet niet als landelijk georganiseerd jeugdwerk erkende verenigingen die in 2000 gesubsidieerd werden, behoudens de aldaar vermelde uitzonderingen "in 2001 en 2002 in aanmerking komen voor subsidiëring"; dat § 2 van hetzelfde artikel de voorwaarden vaststelt waaronder die verenigingen "aanspraak kunnen maken" op subsidiëring; dat op zijn minst de voormelde uitsluitingsgronden in § 1 een zekere discretionaire beoordelingsmarge voor de subsidiërende overheid inhouden, inzonderheid aangaande de vraag of de betrokken verenigingen een autonome werking of beheer kunnen aantonen; dat in dezen de bestreden weigering steunt op de eerste uitsluitingsgrond, incorrecte informatie; dat het beantwoorden van de vraag of de informatie al dan niet correct is eveneens een zekere discretionaire beoordeling inhoudt; dat de "aanspraak" op subsidie derhalve niet met een subjectief recht op subsidie gelijk te stellen is; dat de exceptie van onbevoegdheid niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij de vordering ook onontvankelijk acht bij gebrek aan actueel belang, omdat verzoekster niet meer werkzaam is nu zij, in een brief van 13 maart 2001 waarin zij haar financieel verslag

2000 meedeelt, zelf schrijft dat haar personeel sedert begin 2001 op non-actief staat omwille van het dispuut over het recht op erkenning en zij de beslissing tot niet-erkenning niet heeft aangevochten; dat volgens de verwerende partij verzoekster zou moeten aantonen dat zij wel degelijk recht heeft op de subsidie bedoeld in artikel 32bis, hetgeen enkel het geval is wanneer er geen incorrecte gegevens werden verstrekt, vereiste waaraan niet zou zijn voldaan in 1999 en 2000, maar feitelijkheid die enkel door de gewone hoven en rechtbanken beoordeeld zou kunnen worden en niet door de Raad van State, en voor zover er daadwerkelijk verder een autonome werking aanwezig is, hetgeen onmogelijk is aangezien uit de stukken van verzoekster zelf blijkt dat zij haar personeel afgedankt heeft en hetgeen ook blijkt uit het inspectieverslag van 15 januari 2001, in het kader van een nieuwe erkenningsaanvraag, waarin werd vastgesteld dat verzoekster geenszins voor de opvangregeling bedoeld in artikel 32bis in aanmerking kwam, reden waarom de aanvraag negatief werd geadviseerd en niet werd ingewilligd in een niet aangevochten beslissing, zodat verzoekster die argumentatie heeft aanvaard;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij vooreerst repliceert dat zij haar activiteiten niet heeft gestaakt : aldus werd ook voor 2001 een jaarplanning en begroting opgesteld en ingeleverd evenals voor 2002 en zou ook uit het inspectieverslag van 18 januari 2002 blijken dat de werking niet stil ligt; dat zij wel erkent dat haar werking door de niet betaling van de subsidies, ondanks het schorsingsarrest, onhoudbaar wordt, maar meent dat de verwerende partij haar dit bezwaarlijk kan verwijten aangezien dit het gevolg is van het feit dat zij tot op heden geen subsidie uitbetaald heeft; dat zij betoogt dat door dit jaar zonder subsidie te vallen haar werkingsvolume verminderd is en niet meer voldaan is aan de bijzondere erkenningsvoorwaarden, hetgeen echter niet ter zake is aangezien voor de toepassing van de subsidieregeling van artikel 32bis niet aan die voorwaarden moet worden voldaan en zulks haar niet verweten kan worden;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster zich verzet tegen een besluit waarbij de minister van Jeugd, in toepassing van artikel 32bis, § 1, van het decreet van 12 mei 1998, discretionair besluit dat zij, als niet-erkende jeugdvereniging die niet voldoet

aan de bijzondere erkenningsvoorwaarden bepaald in hetzelfde decreet, ook niet in aanmerking komt voor de in artikel 32bis bedoelde subsidiëring omdat zij in 1999 of 2000 aan het bestuur “incorrecte informatie” heeft gegeven; dat noch de omstandigheid dat verzoekster geen beroep heeft ingesteld tegen het besluit waarbij haar erkenning werd ingetrokken noch de vraag of zij nog beroep kan doen op personeel haar het belang ontnemen bij de onderhavige vordering waarbij zij nu ook uit de ultieme opvangregeling wordt gestoten; dat, immers, het gaat om een subsidieregeling die de decreetgever heeft ingesteld teneinde organisaties die in het verleden hun nut voor het jeugdwerk hebben aangetoond maar die niet voldoen aan de strenge erkenningsnormen die door het decreet van 12 mei 1998 zijn ingesteld, in staat te stellen om nog gedurende twee jaar voort te werken en aldus te vermijden "dat in de aanloop naar de actualisering van het huidige decreet een onomkeerbare verarming van het jeugdwerkaanbod in Vlaanderen optreedt" (memorie van toelichting bij het decreet van 22 december 2000, VI Raad, 2000-2001, stuk 487/1, p. 4); dat de omstandigheid dat de verzoekende partij de intrekking van haar erkenning niet heeft aangevochten dan ook zonder belang is; dat de exceptie niet opgaat;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 32bis, § 1, van het decreet van 12 mei 1998, doordat de verwerende partij ten onrechte en zonder de “noodzakelijke onderbouwing” stelt dat zij in haar werkingsverslag 1999 op het stuk van het raadplegen van haar documentatiecentrum onjuiste informatie heeft verstrekt; dat zij betoogt, enerzijds, dat de verwerende partij geen geloof mocht hechten aan eerder ontvangen tussentijdse verslagen omdat het decreet van 12 mei 1998 de verenigingen alleen verplicht om jaarlijks een werkingsverslag in te dienen zodat alleen de cijfers die in dat werkingsverslag opgenomen zijn de exacte informatie kunnen bevatten en, anderzijds, dat de cijfers opgenomen in het werkingsverslag inderdaad verschillen van de cijfers in de tussentijdse verslagen, maar dat zulks nog niet betekent dat het de bedoeling van verzoekster geweest zou zijn met gewilde incorrecte informatie haar erkenning te verzekeren; dat zij daaraan

toevoegt dat de afwijkende cijfers in het werkingsverslag te wijten zijn aan de stellingname van de verwerende partij zelf, die van oordeel was dat er slechts met één vestigingsplaats rekening gehouden kan worden; dat volgens haar de onvolledige of verkeerde inhoud van de tussentijdse verslagen buiten de besluitvorming moet worden gehouden, vooreerst omdat het om momentopnames gaat, vervolgens omdat in de tussentijdse verslagen nog -zij is pas in november 1999 daarover ingelicht-rekening gehouden is met de consultants van haar vestigingsplaatsen te Leuven en te Oostende, en ten slotte omdat het verslag van 8 mei 1999 een aantal fouten bevat te wijten aan de gebrekkige controle door een vrijwilliger -zo was bijvoorbeeld een groep consultants uit Limburg niet verrekend, de automatische nummering liep in de war, de woonplaats van een aantal bezoekers werd in een verkeerde provincie geregistreerd-; dat zij besluit dat de verwerende partij ten onrechte de in het werkingsverslag aangebrachte correcties aan de eerder verstrekte cijfergegevens -volgens haar gaat het om “kleine onzorgvuldigheden en aanpassingen op instructie van de afdeling Jeugd en Sport zelf”- aanmerkt als “incorrecte informatie”, een begrip dat in het licht van artikel 32bis op kwade trouw betrekking heeft;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending van de hoorplicht aanvoert doordat noch de minister, noch de afdeling Jeugd en Sport haar tijdens de voorbereiding van de bestreden beslissing hebben gehoord;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel stelt dat er steeds is gewezen op de verstrekte incorrecte informatie, ook in de brief van 8 augustus 2000 waarbij het voornemen tot niet erkenning wordt medegedeeld en in de intrekking van de erkenning op 20 december 2000, met de woorden dat uit de eveneens medegedeelde gedetailleerde toelichting van de evaluatie blijkt dat gezien het ontbreken van originele deelnemerslijsten en de tegenstrijdigheden tussen eerder verstrekte informatie en het werkingsverslag, het werkelijkheidsgehalte van dit document ernstig in vraag gesteld wordt; dat zij voorts betoogt dat aangezien de tussentijdse verslagen zijn bedoeld om onvolmaaktheden ten aanzien van het decreet bloot te leggen, deze cijfermatig correct zouden moeten zijn, te meer daar het bestuur anders niet sturend kan werken; dat het bizar zou zijn

indien het bestuur geen gevolgen mag verbinden aan incorrecte informatie, die bovendien niet controleerbaar is aangezien de originele deelnemerslijsten niet werden bijgehouden of aan het feit dat, eens hierop is gewezen, zulks wordt geweten aan een computerfout terwijl deze enkel diende om lijsten over te typen; dat de verwerende partij voorts meent dat in de stelling van verzoekster nooit aangetoond kan worden dat er verkeerde informatie is gegeven, aangezien dit veronderstelt dat de administratie de mogelijkheid heeft te controleren wanneer een systeem wordt georganiseerd dat controle onmogelijk maakt, zodat het volgens de verwerende partij evident is dat duidelijke tekenen van onjuistheid in die zin geïnterpreteerd kunnen worden en dat dit in casu het geval was nu inzake de raadplegingen van het documentatiecentrum het werkingsverslag afwijkt van de tussentijdse verslagen, en dit op significante wijze, aangezien uit de verschillen blijkt dat de vereiste criteria van geografische spreiding niet gehaald werden, en bij inspectie bleek dat, waar artikel 6 van het besluit van de Vlaamse regering van 2 juni 1998 een registratiesysteem vereist, in casu elke consultatie op een handgeschreven lijst werd bijgehouden maar steeds door dezelfde persoon ingevuld, hetgeen controle onmogelijk maakt (terwijl een diversiteit van handschriften zou wijzen op een diversiteit van raadplegers) des te meer wanneer bij een inspectie de originele bezoekerslijsten niet langer aanwezig zijn; dat verzoekster volgens de verwerende partij ten onrechte stelt dat de motiveringsplicht en artikel 32bis werden geschonden door de incorrecte informatie af te leiden uit tussentijdse verslagen, nu in de artikelsgewijze commentaar in de memorie van toelichting bij artikel 32bis uitdrukkelijk wordt vermeld dat "verenigingen die tijdens de opvolging van hun werking door de afdeling Jeugd en Sport in 1999 en 2000 op verschillende tijdstippen tegenstrijdige en dus incorrecte informatie bezorgden", niet voor de overgangsregeling in aanmerking kwamen en dus ook de verzoekende partij niet, die op verschillende tijdstippen tegenstrijdige informatie bezorgde aangezien er een verschil blijkt tussen de tussentijdse verslagen en het werkingsverslag; dat de verwerende partij ten slotte stelt dat, terwijl in het kader van de intrekkingprocedure door de verzoekende partij gewezen werd op fouten in het computersysteem om de verschillen te verklaren, in het verzoekschrift thans heel andere argumenten worden aangehaald, hetgeen het vermoeden dat incorrecte informatie werd gegeven bevestigt, zoals ook het feit dat in het

werkingsverslag nooit melding ervan wordt gemaakt dat er problemen waren bij tussentijdse verslagen; dat in antwoord op de stelling aangenomen in het schorsingsarrest, volgens welke blijkens de parlementaire bespreking artikel 32bis niet alleen het verstrekken van verkeerde informatie vereist maar ook dat deze doelbewust wordt gegeven, de verwerende partij stelt dat aldus een voorwaarde aan het decreet wordt toegevoegd, aangezien dit noch in de tekst noch in de memorie van toelichting is bepaald: integendeel wordt daarin uitdrukkelijk gesteld dat tegenstrijdige informatie automatisch als incorrecte informatie moet worden aangezien; dat de als "hoop" geformuleerde opmerking van een Vlaams volksvertegenwoordiger, die geen aanleiding gaf tot een amendement, de tekst niet zou wijzigen en in feite enkel zou slaan op de hoop dat een enkel klein foutje niet bestraft zou worden; dat in casu het echter gaat om incorrecte informatie die tot gevolg zou hebben gehad dat de normen net worden gehaald en dat, zelfs als het bedrieglijk karakter van de informatie als noodzakelijk zou gelden, volgens de verwerende partij tot de uitsluiting beslist moet worden aangezien vaststaat dat verkeerde informatie werd medegedeeld en verzoekster, die inzake werking duidelijk niet voldeed, die steeds op de hoogte werd gehouden van de mening van de administratie dat de informatie verkeerd was en die goed wist welke voordelen het geven van verkeerde informatie kon hebben, duidelijk enkel verkeerde gegevens kon verstrekken in de hoop alsnog een erkenning te krijgen, verkeerde informatie die de decreetgever in artikel 32bis geen tweede maal zou hebben willen belonen; dat volgens de verwerende partij het kwaadwillig karakter van dat alles tevens zou blijken uit het feit dat verzoekster die "fouten" ten onrechte poogt te verschuilen achter problemen met het systeem, die zij zelfs niet concretiseert, en waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich bewust was van de verkeerde gegevens;

Overwegende dat de verwerende partij ten aanzien van het tweede middel het volgende verweer voert : verzoekster beweert ten onrechte nooit de kans te hebben gekregen zich te verweren tegen de aantijging die tot de eindbeslissing leidde aangezien verzoekster naar aanleiding van het inspectiebezoek van 15 maart 2000 kon reageren en in de mededeling van het inspectieverslag op 12 april 2000 werd gevraagd haar opmerkingen mede te delen, wat zij deed op 28 april 2000,

aangezien ook de minister haar per brief van 9 juni 2000 vroeg te reageren op het advies van de administratie dat incorrecte informatie was verschaft, hetgeen zij deed in een brief van 21 juni 2000 en aangezien zij ook kon reageren op het voornemen tot intrekking medegedeeld op 8 augustus 2000, waarin tevens werd gewezen op de twijfels over de waarachtigheid van het werkingsverslag, bezwaar dat laattijdig werd ingediend op 8 september 2000, en op de intrekkingbeslissing zelf, die ook verwijst naar deze twijfel en die zij voor de Raad van State had kunnen aanvechten; verzoekster wist trouwens op voorhand dat het Vlaams Parlement een opvangregeling aan het bespreken was, kende de tekst van het ontwerp van decreet en wist dus wat de draagwijdte was van het feit dat het bestuur en de minister van oordeel waren dat verkeerde informatie werd verschaft; op 22 december 2000, twee dagen na de intrekkingbeslissing zelf, wordt de tekst van artikel 32bis goedgekeurd, beslissing waaraan in besloten kring voldoende ruchtbaarheid werd gegeven; ondanks het feit dat de verzoekende partij wist dat het bestuur en de minister van oordeel waren dat er incorrecte informatie werd verstrekt, ondanks het feit dat op deze basis de erkenning was ingetrokken en ondanks het feit dat zij artikel 32bis kende, onderneemt de verzoekende partij volgens de verwerende partij niets om de stelling inzake incorrecte informatie te weerleggen, integendeel toont de aangebrachte argumentatie aan dat het gaat om uitvluchten; dat uit dat alles volgens de verwerende partij dan ook zou blijken dat de verzoekende partij op genoeg momenten haar verweer kenbaar kon maken maar nooit ernstig poogde de stelling inzake verkeerde informatie tegen te spreken en aan te tonen wat effectief mis was gelopen in het systeem;

3.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie met betrekking tot het eerste middel nog benadrukt dat de tekst van het decreet duidelijk is en geen interpretatie behoeft, dat daarin geen sprake is van bedrieglijk inzicht, dat louter het feit dat een parlements lid, dat echter geen amendement in die zin indiende, de hoop uitdrukte dat enkel bij kwade trouw gesanctioneerd zou worden daaraan niets kan veranderen; dat zij voorts wijst op de belangrijkheid van de toegekende bedragen en dat om die te krijgen wel enkele voorwaarden mochten worden gesteld;

3.2.1. Overwegende dat in het schorsingsarrest is aangenomen dat de verzoekende partij niet-correcte of op zijn minst onbetrouwbare gegevens omtrent het aantal consultants heeft verstrekt, zij het in tussentijdse verslagen; dat die partij dat niet echt betwist en de verwerende partij in redelijkheid dan ook de betrouwbaarheid van het eindverslag in vraag kon stellen; dat op dat aspect van de zaak dan ook niet verder hoeft te worden ingegaan; dat wel relevant is de vraag of louter die vaststelling volstond als reden om verzoekster uit te sluiten van de subsidiëring krachtens de uitzondering op de overgangsregeling van artikel 32bis, § 1, van het decreet van 12 mei 1998, krachtens hetwelk "de verenigingen die in de loop van 1999 of 2000 incorrecte informatie hebben bezorgd" geen aanspraak kunnen maken op de overgangssubsidie; dat met name de vraag rijst of dat "incorrect" karakter impliceert dat doelbewust en met bedrieglijk inzicht onjuiste informatie wordt verstrekt;

3.2.2. Overwegende dat de bedoeling om enkel doelbewust en met bedrieglijk inzicht verstrekte onjuiste informatie te bestraffen met uitsluiting van de subsidie, niet alleen kan worden afgeleid uit de door de verwerende partij aangehaalde tussenkomst van een Vlaams parlements lid, maar ook uit verklaringen van de bevoegde Vlaamse minister, met name in de betrokken commissie van het Vlaams Parlement, volgens welke op basis van het ontwerp van decreet drie organisaties zouden worden uitgesloten, met de verduidelijking dat één ervan geen autonome werking heeft en dat er bij twee andere sprake is van fraude; dat als reactie op de voormelde tussenkomst van het Vlaams parlements lid de minister stelde : "Het is bovendien uitdrukkelijk de bedoeling om alleen bestraffend op te treden wanneer er sprake is van kwade trouw of het opzettelijk verstrekken van foutieve informatie"; dat, aldus gerustgesteld, het betrokken parlements lid dan ook geen amendement hoefde voor te stellen; dat eveneens verwezen kan worden naar een tekst uitgaande van het kabinet van de bevoegde Vlaamse minister met het oog op het uitbrengen van een advies dat de Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap op 7 juni 2000 zou verstrekken, waarin ook sprake is van uitsluiting van "verenigingen die in de loop van 1999 of 2000 incorrecte informatie hebben bezorgd aan de afdeling met het oog hun erkenning te verzekeren"; dat de striktere interpretatie van de uitsluitingsgrond

overigens het meest verenigbaar is met het oogmerk van voormeld artikel 32bis, blijkens de parlementaire voorbereiding van het decreet van 22 december 2000 : het behoud van de diversiteit in het Vlaams landelijk jeugdwerk in afwachting van de wijziging van het decreet; dat derhalve moet worden besloten dat frauduleus opzet vereist is voor de toepassing van de uitsluitingsgrond van artikel 32bis, § 1, 1°, van het decreet van 12 mei 1998;

3.2.3. Overwegende dat noch uit de bestreden beslissing zelf noch uit het dossier blijkt dat tijdens het onderzoek van de verlening van de erkenning of daarna, naar aanleiding van de vraag tot toepassing van artikel 32bis, ook onderzocht werd of zelfs beweerd dat de tegenstrijdige en incorrecte informatie werd verschaft met het oog op het behoud van de erkenning, dus met frauduleus oogmerk, of dat met andere woorden verzoekster met opzet de cijfers vermeld in het werkingsverslag 1999 - hoofdmodule “documentatiecentrum”- heeft aangepast teneinde aldus de decretale norm te bereiken betreffende de spreiding van de gebruikers (artikel 11, § 2, eerste lid, van het decreet); dat uit het dossier van de zaak bijgevolg onvoldoende duidelijk blijkt dat de verwerende partij goede redenen had om aan verzoekster bedrieglijk opzet en niet alleen het verstrekken van onjuiste inlichtingen te verwijten; dat de verwerende partij ook niet aantoonde waarom enkel uit het feit dat in de tussentijdse verslagen en in het werkingsverslag tegenstrijdige informatie wordt verschaft zonder meer afgeleid moet worden dat dit enkel kon geschieden met frauduleus oogmerk; dat het feit dat de nieuwe cijfers in het werkingsverslag tot gevolg zouden hebben dat wel aan de bijzondere erkenningsnorm werd voldaan, weliswaar zou kunnen verklaren waarom de verzoekende partij de cijfers “verbetert” en niet de oorspronkelijke cijfers behoudt, doch zulks niet volstaat om daaruit zonder meer frauduleus opzet af te leiden, zeker niet wanneer een aantal correcties blijkbaar te maken hebben met het weglaten in het werkingsverslag van dat jaar, na opmerkingen ter zake van het bestuur in november 1999, van in tussentijdse verslagen nog vermelde consultaties van de documentatiecentra Leuven en Oostende; dat vergissingen in tussentijdse verslagen, bijvoorbeeld in functie van optellingen, volledigheid en provinciale herkomst van bezoekers, indien aangetoond, evenmin evident met opzet zijn begaan; dat het feit dat verzoekster enkel door een

medewerker eigenhandig ingevulde bezoekerslijsten heeft, uiteraard de controle bemoeilijkt, maar niet zonder meer kwaad opzet aantoon, zeker niet wanneer niet blijkt dat de verwerende partij reglementair of individueel specifieke verificatiesystemen oplegde of in casu daaromtrent, voor de inspectie van 15 maart 2000, opmerkingen gemaakt heeft;

3.2.4. Overwegende dat de bestreden beslissing kan worden gekenmerkt als een ernstige maatregel die van aard is om verzoeksters belangen zwaar aan te tasten en die steunt op haar persoonlijk gedrag, het verstrekken van incorrecte informatie; dat verzoekster derhalve in de gelegenheid moest worden gesteld om nuttig voor haar belangen op te komen vooraleer die maatregel genomen werd; dat haar in het kader van de erkenningsprocedure diverse malen blijkt te zijn geweest op de tegenstrijdigheid van haar cijfers en zij uitgenodigd werd om daarop te reageren; dat zij uit die kennisgevingen in het kader van die procedure inzake erkenning echter bezwaarlijk kon afleiden dat het bestuur uit het verschaffen van tegenstrijdige informatie zonder meer zou afleiden dat dit met frauduleus oogmerk zou geschieden, oogmerk dat nooit eerder in brieven aan bod was gekomen, en dat zij op grond daarvan ook uit de opvangregeling van artikel 32bis, § 1, gesloten zou worden;

3.2.5. Overwegende dat het eerste en het tweede middel derhalve gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 3 april 2001 van de Vlaamse minister van Jeugd om aan de VZW NATUUR 2000 geen subsidies te verlenen voor het jaar 2001 en 2002.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig september 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.